

Madencilikle İlgili Hukuksal Gelişmeler

Av.Mehmet HORUŞ

Madencilikle ilgili yargı kararları, konunun uzmanı olmayanlara karmaşık gelse de; aslında son bir yılda verilen yargı kararlarının tek bir ortak yönü var: Normlar hiyerarşisine aykırılık. Hukuk kuralları(normları) bir piramit şeklinde yukarıdan aşağıya doğru sıralanır. En üstte Anayasa yer alır. Anayasa ile uluslararası sözleşmeler birbirine eşittir. Anayasa ile uluslararası sözleşmeler arasında fark olması halinde, özellikle temel insan haklarını ilgilendiren konularda, uluslararası sözleşmelere üstünlük tanınır. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 90.maddesinde de bu husus açıkça belirtilmektedir. Normlar hiyerarşisinde Anayasa'nın altında sırasıyla; kanunlar, tüzükler, yönetmelikler, genelgeler ve diğer düzenleyici işlemler gelir. Hukuk

fakültelerinin birinci sınıfında bu basitlikle anlatılan normlar hiyerarşisine aykırılık, Anayasa Mahkemesi ve Danıştay'ın 2009 yılında madencilikle ilgili verdiği iptal kararlarının da temel gerekçesini oluşturdu.

Anayasa Mahkemesi'nin Kararı

2004 yılında, 5177 Sayılı Maden Kanununda ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun ile 3213 Sayılı Maden Kanunu'nun 7.maddesinin 1.fıkrasında değişiklik yapılarak madencilik faaliyetlerinde verilecek izinler yeniden düzenlendi. Buna göre;

“Madde 7. - Orman, muhafaza ormanı, ağaçlandırma alanları, kara avcılığı alanları, özel koruma bölgeleri, milli parklar, tabiat

parkları, tabiat anıtı, tabiatı koruma alanı, tarım, mera, sit alanları, su havzaları, kıyı alanları ve sahil şeritleri, karasuları, turizm bölgeleri, alanları ve merkezleri ile kültür ve turizm koruma ve gelişim bölgeleri, askerî yasak bölgeler ve imar alanları ile mücavir alanlarda madencilik faaliyetlerinin çevresel etki değerlendirmesi, gayri sıhhi müesseseler ile ilgili hususlar dahil hangi esaslara göre yürütüleceği ilgili bakanlıkların görüşü alınarak Bakanlar Kurulu tarafından çıkarılacak bir yönetmelikle belirlenir.”

Maden Yasası'nda, “her ne pahasına olursa olsun madencilik” anlayışıyla yapılan bu değişikliğe karşı, Türkiye Büyük Millet Meclisi Üyeleri Ali TOPUZ, K. Kemal ANADOL ve Haluk KOÇ ile birlikte 117 Milletvekili Anayasa Mahkemesi'ne iptal davası açtı. Anayasa Mahkemesi, uzun süren bir bekleyişin ardından nihayet 15.01.2009 gün ve E.2004/70, K:2009/7 sayılı kararı ile söz konusu fıkranın iptaline karar verdi. **Anayasa Mahkemesi'nin kararında özetle:** 3213 sayılı Maden Kanunu'nun 7. maddesinin birinci fıkrasında yer alan ve iptali istenilen düzenleme ile belirtilen yerlerde yapılacak madencilik faaliyetlerinin, çevresel etki değerlendirmesi ve gayri sıhhi müesseseler ile ilgili hususlar dahil olmak üzere **hangi esaslara göre yürütüleceği Bakanlar Kurulu tarafından çıkarılacak yönetmeliğe bırakılmaktadır. Belirtilen yerlerdeki madencilik faaliyetlerinin yürütülmesine ilişkin esasların yasada düzenlenmesi gerekirken, iptali istenen kural ile bu hususlara ilişkin düzenlemenin Bakanlar Kurulu tarafından çıkarılacak yönetmeliğe bırakılması Anayasa'nın 43., 63. ve 168. maddelerine aykırıdır.** Anayasa'nın 43., 63., ve 168. maddelerine aykırılık oluşturan kural, aynı zamanda **Anayasa'nın 2. maddesinde ifadesini bulan “Hukuk Devleti” ilkesine de aykırılık oluşturur.** Anayasa Mahkemesi kararında yalnızca kıyıları ve sahil şeritleri ile sit alanları yönünden konu değerlendirilmiş olmasına karşın, Anayasa ve yasalarla koruma altına alınan tüm alanlarda **madencilik faaliyetlerinin yapılıp yapılamayacağı, yapılacaksa hangi esaslara göre yapılacağıının yönetmelikle değil, yasayla düzenlenmesi gerekmektedir.**

Anayasa'nın 168. maddesinde yer alan " *Hangi tabii servet ve kaynağın arama ve işletmesinin, Devletin gerçek ve tüzelkişilerle ortak olarak veya*

doğrudan gerçek ve tüzelkişiler eliyle yapılması, kanunun açık iznine bağlıdır. Bu durumda gerçek ve tüzelkişilerin uyması gereken şartlar ve Devletçe yapılacak gözetim, denetim usul ve esasları ve müeyyideler kanunda gösterilir.” kuralı karşısında, **tabii servetler ve kaynaklar kapsamında bulunan madenlerin aranması ve işletilmesi ile ilgili olarak gerçek ve tüzelkişilerin uyacakları koşulların, Devletçe yapılacak gözetim, denetim usul ve esasları ile yaptırımların yasayla düzenlenmesi gerekmektedir, yönetmelikle düzenlemesi anayasaya aykırıdır.**

Anayasa'nın 43. maddesine göre; kıyıların, sahil şeritlerinin, kullanılış amaçlarına göre derinliği ve kişilerin bu yerlerden yararlanma imkân ve şartlarının **yasayla düzenlenmesi gerektiği, bu alanlarda madencilik faaliyetlerinin nasıl yapılacağıının yasayla düzenlenmesi yerine yönetmelikle düzenlemesi anayasaya aykırıdır.**

Anayasa'nın 63. maddesine göre; tarih, kültür ve tabiat varlıklarının ve değerlerinden özel mülkiyet konusu olanlara getirilecek sınırlamalar ve bu nedenle hak sahiplerine yapılacak yardımlar ve tanınacak muafiyetlerin **yasayla düzenlenmesi gerektiği, bu alanlardaki madencilik faaliyetlerinin de yasayla düzenlenmesi yerine yönetmelikle düzenlenmesi anayasaya aykırıdır.**

Danıştay Kararı

Anayasa Mahkemesi kararı, ardından başka bir hukuksal tartışmayı da getirdi. Anayasa Mahkemesi'nin iptal kararlarıyla, bir yasa maddesi ortadan kalktığından hukuksal bir boşluk doğabilmektedir. Bu nedenle Anayasa Mahkemesi, yasama organının yeniden bir yasal düzenleme yapmasına imkân tanımak ve hukuksal boşluk nedeniyle kamu düzeninin zarar görmesine yol açmamak için iptal kararlarının yürürlüğe girmesini gerekçeli kararın Resmi Gazete'de yayımlanmasından itibaren 1 yıla kadar erteleyebilmektedir. Anayasa Mahkemesi'nin Maden Yasası ile ilgili 15 Ocak 2009 tarihinde verdiği E.2004/70, K:2009/7 sayılı bu iptal kararında da, gerekçeli kararın yayımlanmasından 1 yıl sonra yürürlüğe gireceği belirtilmiştir. Gerekçeli karar, 11 Haziran 2009 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanmıştır. Fakat 1 yıl bekleme süresi öngörülse de 15 Ocak 2009 tarihinden

itibaren Türkiye'nin en üst derece mahkemesi tarafından Maden Yasası'nın 7.maddesinin 1.fikrasının hukuka aykırılığı tescil edilmiştir.

Anayasa Mahkemesi'nin anılan kararı karşısında, Maden Kanunu'nun 7.maddesinin 1.fikrasına dayanılarak çıkartılan Madencilik Faaliyetleri İzin Yönetmeliği de yasal dayanağını yitirmiştir. Normlar hiyerarşisi kuralı üzerinden yürüttüğümüz izlek ile söylersek; her norm kendinden üstte yer alan norma uymak zorunda olduğundan ve söz konusu yönetmeliğin dayanağı üst norm olan yasa iptal edildiğinden yönetmeliğin de yasal dayanağı kalmamıştır. Jeoloji Mühendisleri Odası tarafından da maddelerinin tamamına yakınının iptali istemiyle dava açılan Madencilik Faaliyetleri İzin Yönetmeliği ile ilgili iptal davasına bakan Danıştay 6. ve 8. Daireleri Müşterek kurulu, Yönetmeliğin iptali istenen bütün maddeleri hakkında Anayasa Mahkemesi kararını gerekçe göstererek Yürütmeyi Durdurma kararı verdi. Danıştay'a göre; Anayasa Mahkemesi'nin dava konusu Yönetmeliğin yasal dayanağını oluşturan 3213 sayılı Kanunun 7. maddesinin 1. fıkrasına ilişkin iptal kararının, Resmi Gazete'de yayımlanmasından bir yıl sonra yürürlüğe girmesine karar vermesi, anılan Yönetmeliği bu bir yıllık bekleme süresinde hukuka uygun hale getirmemektedir. Çünkü, iptal edilen 3213 sayılı Kanunun 7. maddesinin 1. fıkrasında sayılan alanlarda yapılacak maden arama ve işletme faaliyetlerinin neden olabileceği zararlar ve bu alanların geri kazanılmasının olanaksızlaşması, Anayasa'nın ve bu alanlara ilişkin özel düzenlemeler ile Anayasa'nın 90. maddesine göre onaylanmış çevrenin korunmasına ilişkin uluslararası anlaşmaların ihlali anlamına gelecektir.

Anayasa'nın 56 nci maddesinin ilk fıkrası "Çevre hakkı"nı hüküm altına almaktadır. Fıkraya göre; **"Herkes, sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkına sahiptir."** Bu hak, maddenin ikinci fıkrasında, Devlete ve vatandaşlara verilen ödevle koruma altına alınmıştır; **"Çevreyi geliştirmek, çevre sağlığını korumak ve çevre kirlenmesini önlemek Devletin ve vatandaşların ödevidir."** Yine, Anayasa'nın 63 üncü maddesinde, Devletin tarih, kültür ve tabiat varlıklarının ve değerlerinin korunmasını sağlayacağı; 169 uncu maddesinde, Devletin ormanların korunması ve sahalarının

genişletilmesi için gerekli kanunlar koyacağı ve tedbirleri alacağı; ormanlara zarar verebilecek hiç bir faaliyet ve eyleme müsaade edilmeyeceği hükümleri yer almaktadır. Anayasa'nın Devlete çevrenin korunması konusunda verdiği ödevlerin yerine getirilmesini teminen çeşitli kanunlar çıkarılmıştır. Bu çerçevede çıkarılan kanunlara örnek olarak 2872 sayılı Çevre Kanunu, 2873 sayılı Milli Parklar Kanunu, 2863 sayılı Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kanunu, 4342 sayılı Mera Kanunu, 6831 sayılı Orman Kanunu, 5403 sayılı Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Kanunu sayılabilir. Bu kanunlara dayanılarak su kaynaklarının, milli parkların, kültür ve tabiat varlıklarının korunması hususunda çeşitli yönetmelikler yayımlanmıştır. Anayasa'da Devlete verilen çevre koruma görevini yerine getirmek üzere birçok bakanlık, bağlı kuruluş ve kurullar oluşturulmuştur. **Madencilik Faaliyetleri İzin Yönetmeliği'nin dayanağı olan 3213 sayılı Kanunun 7. maddesinin ilk fıkrasının iptaline ilişkin Anayasa Mahkemesi Kararı'nın Resmi Gazete'de yayımlanmasından bir yıl sonra yürürlüğe girecek olmasının Yönetmeliği bu süre için, hukuka uygun hale getireceğini kabul etmek, Anayasa ve yukarıda sayılan yasalarla Devlete verilen çevre koruma görevinin yerine getirilmesini olanaksız kılar. Bu durum Anayasa ve yasaların dava konusu Yönetmeliğe üstünlüğü ilkesini zedeler. Yönetmeliğin hukuksal dayanağını yitirmesine rağmen, bahse konu alanlarda uygulanması, uluslararası sözleşmelerin de ihlali sonucunu doğuracaktır.**

Danıştay'ın bu kararına karşı Başbakanlık ve Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı Yürütmeyi Durdurma kararının kaldırılması için Danıştay İDDK (İdari Dava Daireleri Kurulu)na itiraz ederler. Bu itiraz da Danıştay İDDK'nun 2009/549 sayılı ve 09/07/2009 tarihli kararıyla reddedilir. Danıştay ret gerekçesinde; **"Anayasa Mahkemesince bir yasanın veya KHK'nin tümünün ya da bunların belirli hükümlerinin Anayasaya aykırı bulunarak iptal edilmiş olduğu bilindiği halde eldeki davaların Anayasaya aykırılığı saptanmış olan kurallara göre görüşülüp çözümlenmesi, Anayasanın üstünlüğü prensibine ve hukuk devleti ilkesine aykırı düşeceği için uygun görülmez"** değerlendirmesini yapmıştır. Bir başka anlatımla, Anayasa Mahkemesinin, iptal kararının yürürlüğe gireceği tarihi ileriye dönük

olarak ertelemiş olmasının, hukuka açıkça aykırı ve telifisi imkânsız zararlara yol açacağı belli olan bir yasal düzenlemenin devam ettirilmesine olanak tanımayacağına altı çizilmiştir.

Orman Genel Müdürlüğü'nün Genelgeleri

Anayasa Mahkemesi'nin Maden Kanununda ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun'un bazı maddelerini iptal etmesinden ve Danıştay 8.Dairesi'nin Madencilik Faaliyetleri İzin Yönetmeliği'nin çok sayıda maddesinin iptali istemiyle açılan davalarda Yürütmeyi Durdurma Kararı vermesinden sonra, madencilik ile ilgili 2004 yılından itibaren verilen bütün yasal izinlerin hukuksal dayanağı ortadan kalkmış oldu. Sorun özellikle maden alanlarının büyük bölümünü oluşturan ormanlık alanlarda kendini gösterdi. Çevre ve Orman Bakanlığı, Orman Genel Müdürlüğü tarafından 06/03/2009 tarihinde Orman Bölge Müdürlükleri'ne hitaben yayınlanan genelgeyle; **“ikinci bir emre kadar Bölge Müdürlüğünüzce 6831 sayılı Orman Kanunu'nun 16.maddesinde belirtilen (temdit, devir ve iptal talepleri hariç) muvafakat ve izinlerin verilmemesi hususu”** emredilmiştir. Böylece ormanlık alanlarda verilecek izinler durdurulmuştur. Bunun üzerine Orman Genel Müdürlüğü, maden şirketlerinin loby faaliyetleri ve bastırmaları sonucu çıkartıldığı alenen ifade edilen ikinci bir genelgeyle ilk genelgede aldığı kararı gevşetmiştir. 24/07/2009 tarihli bu genelgede; **“Madencilik Faaliyetleri İzin Yönetmeliğinin Danıştay 8 inci Dairesi tarafından yürütmesinin durdurulmasından önce, Bakanlığımızca arama veya işletme muvafakatleri müktesep hak kabul edilerek, bu faaliyetlerin yürütülmesi için zorunlu; tesis, yol, enerji, su, haberleşme ve altyapı tesislerine ait taleplerin işleme alınması gerekmektedir. Maden ruhsat sahasında arama ve işletme muvafakati olması şartı ile bu faaliyetin yürütülmesi için zorunlu; tesis, yol, enerji, su, haberleşme ve altyapı tesisi izin taleplerinin Orman Sayılan Alanlarda Verilecek İzinler Hakkında Yönetmelik hükümlerine göre değerlendirilerek izne konu edilmesi gerekmektedir”** denilmektedir. Geriye dönük verilen izinleri “kazanılmış hak” olarak kabul eden bu genelge ile normlar hiyerarşisi açısından tartışmalı yeni bir işlem yapılarak “soruna” kısmi bir “çözüm” bulunmuştur.

Bakanlar Kurulu Kararı

Ülkenin en yüksek iki mahkemesi tarafından verilen yargı kararlarının ardından, toplumun ortak çıkarlarını, yer altı ve yer üstü varlıklarımızı koruyacak bir yasal düzenlemeyi konunun tüm muhataplarıyla yeniden ele almak gerektiği açıktır. Ancak siyasal iktidar, bunu yapmak yerine, maden şirketlerinin loby faaliyetleriyle yargı kararlarına karşı arkadan dolanma yöntemlerini aramaya girişmiştir. Maden şirketleri, yargı kararlarını ve hukuku aşma çabalarını bir kampanya haline dönüştürmüştür. Alınan yargı kararlarının davacılarına ve avukatlarına karşı karalama kampanyalarına girişilmiş, yaşanan hukuksuzluğa dikkat çekenlere karşı tazminat davaları açılarak kamuoyu susturulmaya çalışılmıştır. Gelişmeler o derece vahim bir boyuta erişmiştir ki canlı televizyon programlarında, yargı kararlarını etkisizleştirmeye dönük çabalar ve formüller tartışılmış, yönetmelik değişikliği ile çözüm arandığı, hükümet üyeleriyle de bu konuda temas kurulduğu dile getirilmiştir. Altın şirketlerinin sahibi olduğu bir televizyon kanalında yapılan bu programlardan birinde; EGE Maden İhracatçıları Birliği Başkanı Arslan Erdinç; “Muhakkak bir **by-pass** olarak bu yönetmeliğin çıkarılıp Bakanlar Kurulu'ndan bir kararnameyle geçmesi şart” diyerek açıkça ve sıkılmadan bu çabalarını dile getirmiştir. Aynı şekilde Madencilik Sektörü Başkanlar Konseyi Birliği Başkanı İsmet Kasapoğlu, “Umut Başbakanlığın iki maddelik bir yönetmelik değişikliğinde.(...)Başbakanlık hukuk müşavirliği ile görüştüm bizzat. Onlar olabileceğini söylüyorlar” diyebilmiştir.

Bakanlar Kurulu, Arslan Erdinç'in ifadesiyle “by-pass”, İsmet Kasapoğlu'nun ifadesiyle “ki maddelik yönetmelik değişikliğini” 9 Ağustos 2009 tarihinde yaparak Madencilik Faaliyeti İzin Yönetmeliği'nde değişiklik yapılması kararı almıştır. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'nın **10.8.2009 tarih**, 3813 sayılı yazısı üzerine Bakanlar Kurulu'nca **aynı tarihte** 2009/15307 sayılı ile kararlaştırılan, Cumhurbaşkanı tarafından da yürürlüğe girmek üzere Resmi Gazete'ye gönderilerek **19.8.2009 tarih**, 27324 sayılı Resmi Gazete'de yayınlanan Madencilik Faaliyetleri İzin Yönetmeliği'nde Değişiklik Yapılmasına dair Yönetmelik ile Mahkemelerce yürütmesi durdurulmuş ve hiçbir şekilde yürütülmesi mümkün olmayan izin

Yönetmeliği'ne geçici 4. madde eklenmek suretiyle orman sayılan alanlarda madencilik faaliyetlerine ilişkin yeni bir düzenleme yapıncaya kadar orman, muhafaza ormanı ve ağaçlandırma alanlarında madenlerin aranması ve işletilmesi ile ilgili faaliyetlerde alınması gereken izinlerde 22/3/2007 tarihli ve 26470 sayılı Resmi Gazetede yayımlanan Orman Sayılan Alanlarda Verilecek İzinler Hakkında Yönetmelik hükümleri uygulanacağı düzenlendi.

Maden Kanununun 7. maddesinin 1. fıkrasında yapılan düzenleme ile; uluslararası sözleşmelerle üstlenilen yükümlülüklerin çiğnenip yok sayılması pahasına orman, muhafaza ormanı, ağaçlandırma alanları, özel koruma bölgeleri, milli parklar, tabiat parkları, sit alanları, tarım alanları, su havzaları ve benzeri doğal ve kültürel zenginlikleri olan ve bu sebeple koruma altına alınmış alanlar madencilik faaliyetine açıldı, bu değişiklik Anayasa Mahkemesince iptal edildi, bu iptal üzerine değişik manevralar ve hukuki girişimler ile gerek Anayasa Mahkemesi gerekse de Danıştay kararları aşıldı, arkadan dolanmak suretiyle aynı uygulama iptal edilerek sakat kalan ve uygulanması imkansız olan Madencilik Faaliyetleri İzin Yönetmeliği'ne ek madde koyarak, üstelik orman sayılan alanlarda madencilik faaliyetlerine izin prosedürlerini yine iptal edilen bu Yönetmeliğe yaptığı gönderme ile yürüten Orman Sayılan Alanlarda Verilecek İzinler Hakkında Yönetmelik'e gönderme yaparak bir döngü yaratarak bu durumu hukukileştirmeye çalışan değişiklik ile açıkça suç işlendi. Bu yönetmelik değişikliğinin iptali için İzmir'den EGEÇEP Derneği, Ankara'dan Ekoloji Kolektifi, TMMOB Peyzaj Mimarları Odası, TMMOB Çevre Mühendisleri Odası tarafından Danıştay 8. Dairesi'nde ayrı ayrı davalar açıldı. Açılan davalarda Danıştay 8.Dairesi tarafından 9.11.2009 tarihinde verilen kararla orman sayılan alanlarda madencilik faaliyetlerine izin veren 19.8.2009 tarihli yönetmelik değişikliğinin yürütmesinin durdurulmasına karar verildi. Kararda; **“yapılan değişiklik yargı kararlarını bertaraf etme amacına yönelik olduğu sonucuna varılmıştır”** dendi. Bu kararla **Yargı 'hukukun arkasından dolanılması oyunu'nu bir kez daha bozdu.**

Sonuç olarak verilen bu çok sayıda ve birbirinden farklı mahkeme kararı aslında aynı eksende ve zincirleme birbirini izleyen tek bir sürecin ve tek bir ilkenin ihlalden ibaret. Anayasa, Yasa, Yönetmelik, Genelge arasındaki hiyerarşik ilişkinin sağlanması gerekiyor. Maden Yasası'nın Anayasa'ya aykırı bulunması zincirleme onun altındaki diğer düzenleyici işlemleri de hukuki dayanaktan yoksun hale getiriyor. Tabi ki bütün bu gelişmeleri anlamlandırmak için hukuk tekniğinden daha fazlasına ihtiyacımız var. JMO Bülteni'nin Haziran 2008 sayısında yayımlanan “Yoksulluk Yasaları” başlıklı yazımızda, 2004 yılında Maden Yasası'nda yapılan değişikliklerle ilgili görüş ve değerlendirmelerimizi ayrıntılı bir biçimde ortaya koymuştuk. Özetle; neo-liberal saldırıdan hukukun da nasibini aldığını, fabrikalar, okullar, hastaneler gibi hukukun da özelleştirildiğini ve Maden Yasası'ndaki değişikliklerin hukuk sistemimizde sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yaşanan dönüşümü karakterize ettiğini belirtmiştik. Aradan geçen bir yıldan fazla sürede yüksek mahkemeler tarafından verilen yargı kararları ve sonrasında yaşananlar, madencilik alanındaki hukuksal gelişmelerin düşündüğümüzden de fazla ilgiyi hak ettiğini gösteriyor. Gelişmeler, bir sektör olarak madencilikle sınırlı olmaktan ziyade siyasal iktidarın benzer pek çok davada takındığı tutumla kendini açığa vuran, kuvvetler ayrılığı ilkesini zedeleyici ve sermayenin ihtiyaçlarını kamu yararı yerine ikame eden bir anlayışın artık “idari istikrar” kazanmaya başladığını göstermektedir. Bu açıdan madencilikle ilgili hukuksal gelişmeler, Türkiye'nin içinden geçmekte olduğu süreci en iyi karakterize eden konular arasında yer almaktadır. 2009'un son günlerinde TBMM Madencilik Sektörü Araştırma Komisyonu kuruldu. Bu komisyonun çalışmalarının sonuçları ve daha sonrasında gündeme gelmesi beklenen Maden Yasası tasarısı, madencilikteki gelişmelerin nereye doğru evrildiğini daha somut görmemizi sağlayacak. Bu sefer 2004'teki hataların yapılmaması ve sermaye çevreleri dışında toplumun değişik kesinlerinin, bilim çevrelerinin, meslek odaların ve uygulayıcıların da görüşlerinin dikkate alınarak kamu yararını gözetken bir Maden Yasası taslağı hazırlanması dileğiyle..